

Japie de stapelaar woonde al jaren in een klein huis met een grote tuin, aan de zuidelijke rand van het dorp. Als hij op een stoel voor zijn huis zat en naar de bergen en de wolken tuurde, vroeg hij soms aan zichzelf: ‘Waarom ga je niet eens een kijkje nemen verderop?’ Maar hij kon nooit een antwoord vinden.

Het was volop zomer en Japie werkte ijverig aan allerlei stapels in de tuin. De afgelopen dagen was het hele dorp aan het opruimen geslagen. De mensen brachten al hun oude spullen naar Japie: dakpannen, manden, kistjes en dozen. Ze lagen op slordige hopen rond zijn huis. Verbaasd zag Japie hoe een jongeman een lading koffers zijn tuin in kieperde.

Vooral met oude vogelhuisjes maakten de dorpelingen Japie altijd bijzonder blij. Hij bouwde er hoge stapels van en zette ze tegen elkaar, zodat het een vogelflat werd. Alle vogeltjes uit het dorp en de bergen, uit het bos en de wei woonden bij Japie.

Op een avond liep Japie rond in de tuin
en bekeek tevreden de tientallen stapels.
Bij de stapel koffers bleef hij stilstaan.
De bovenste koffer was gevallen,
met open deksel lag hij in het gras.
Hij zat vol met stapeltjes foto's,
brieven, kaarten en postzegels.
Japie deed de koffer dicht, tilde hem op
en liep een beetje gehaast zijn huis in.

